A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2022. szeptember 7.*

„Állami támogatások – A Belgium által a JCDecaux Street Furniture Belgium javára végrehajtott támogatás – A támogatást a belső piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító és a visszatérítését elrendelő határozat – Előny – Indokolási kötelezettség”

A T-642/19. sz. ügyben,

a **JCDecaux Street Furniture Belgium** (székhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik: A. Winckler, G. Babin és B. Cambier ügyvédek)

felperes

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Braga da Cruz, C. Georgieva és D. Recchia, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Clear Channel Belgium** (székhelye: Brüsszel, képviselik: P. de Bandt, M. Gherghinaru és L. Panepinto ügyvédek)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, M. Jaeger és M. Stancu (előadó) bírák,

hivatalvezető: L. Ramette tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2022. március 2-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

1 A felperes, a JCDecaux Street Furniture Belgium, korábban JCDecaux Belgium Publicité, az EUMSZ 263. cikkre alapított keresetével a Belgium által a JCDecaux Belgium Publicité javára végrehajtott SA.33078 (2015/C) (ex 2015/NN) számú állami támogatásról szóló, 2019. június 24-i C(2019) 4466 végleges bizottsági határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kéri.

A jogvita előzményei

2 Brüsszel városa (Belgium) és a felperes különböző, részben hirdetési célokra is használható utcabútorok rendelkezésre bocsátása tárgyában két egymást követő szerződést kötött egymással.

3 Az első, 1984. július 16-án kelt szerződés (a továbbiakban: 1984. évi szerződés), amelynek időtartama tizenöt év volt, úgy rendelkezett, hogy a felperes hirdetési céllal utasvárókat, valamint hirdetési célokra is használható utcabútorokat bocsátott Brüsszel város rendelkezésére, és hasznosította azokat, amelyeknek az alábbi feltételek mellett tulajdonosa marad:

– a felperes az utasvárók és a hirdetési célokra is használható utcabútorok vonatkozásában semmiféle bérleti, igénybevételi vagy egyéb díjat nem fizetett, ugyanakkor bizonyos számú természetbeni juttatást kellett teljesítenie a város javára: nevezetesen papírkosarakat, nyilvános illemhelyeket és elektronikus újságokat kellett ingyenesen Brüsszel városa rendelkezésére bocsátania, valamint el kellett készítenie Brüsszel általános, idegenforgalmi, valamint a szálláshelyeket és a gyalogos útvonalakat feltüntető térképét;

– e szolgáltatásai ellentételezéseként a felperes reklámcélokra használhatta az általa rendelkezésre bocsátott utasvárókat és hirdetési célokra is használható utcabútorokat;

– az egyes hirdetési felületek a hivatalos jegyzőkönyvekben rögzített átadás időpontjától kezdődően tizenöt évig voltak hasznosíthatóak.

4 1995-ben Brüsszel városa felmondta az 1984. évi szerződést.

5 1998-ban Brüsszel városa pályázatot írt ki hirdetési célokra is használható utcabútorok, utasvárók, valamint többek között reklámok elhelyezésére is szolgáló hirdetőtáblák gyártására, szállítására, kihelyezésére, üzembe helyezésére, karbantartására és kezelésére.

6 Az 1984. évi szerződésből eredő szerződéses kötelezettségeinek teljesítése és a pályázati eljárás átláthatóságának biztosítása érdekében Brüsszel városa az 1984. évi szerződéshez kapcsolódó különös dokumentáció 10. mellékletében (a továbbiakban: 10. melléklet) felsorolta az 1984. évi szerződés hatálya alá tartozó 282 buszvárót és 198 hirdetési célokra is használható utcabútort (a továbbiakban: 10. mellékletben felsorolt hirdetési felületek), amelyekre vonatkozóan a felperes használati joga az 1984. évi szerződés feltételeinek megfelelően még nem járt le, és megjelölte ezen hirdetési felületek helyét és lejárati idejüket.

7 A második, 1999. október 14-i szerződést (a továbbiakban: 1999. évi szerződés), amely egy megrendelésből és a fenti 6. pontban említett különös dokumentációból, valamint annak mellékleteiből, köztük a 10. mellékletből állt, a felperes mint a pályázat nyertese írta alá, és az az 1984. évi szerződés helyébe lépett. A szerződés feltételei a következők voltak:

– a szerződés időtartama tizenöt év volt;

– Brüsszel városa a leszállított, teljesen felszerelt, kihelyezett és működőképes termékenként megfizetett nettó átalányár ellenében a telepített utcabútorok tulajdonosává vált;

– a felperesnek havi bérleti díjat kellett fizetnie az utcabútorok reklámcélú, szerződés szerinti használatáért.

8 Az 1999. évi szerződés végrehajtása során a 10. mellékletben felsorolt hirdetési felületek közül néhányat a mellékletben előirányzott időpontok előtt eltávolítottak, míg másokat az említett dátumokon túl is fenntartottak. Ez utóbbi hirdetési felületek tekintetében a felperes – eltérően azon hirdetési felületektől, amelyek az 1999. évi szerződés hatálya alá tartoztak – nem fizetett sem bérleti díjat, sem adót Brüsszel városának. Ez a helyzet 2011 augusztusában szűnt meg, amikor a 10. mellékletben felsorolt hirdetési felületek közül az utolsókat is leszerelték.

9 A beavatkozó Clear Channel Belgium 2011. április 19-én panaszt nyújtott be az Európai Bizottsághoz, amelyben úgy vélte, hogy a felperes a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeknek az előirányzott időpontokon túl anélkül megvalósított továbbhasznosításával, hogy Brüsszel városa részére bérleti díjat vagy adót fizetett volna, a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásban részesült.

10 A Bizottság 2015. március 24-én megindította az EUMSZ 108. cikk szerinti hivatalos vizsgálati eljárást.

11 A cour d'appel de Bruxelles (brüsszeli fellebbviteli bíróság, Belgium) 2016. április 29-i ítéletével helybenhagyta a tribunal de première instance francophone de Bruxelles (brüsszeli francia nyelvű elsőfokú bíróság, Belgium) 2010. december 13-i ítéletét, amely megállapította, hogy a felperes nem tartotta be a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületek használatára vonatkozóan az ugyanezen mellékletben meghatározott határidőket, nem szerezte meg Brüsszel városának kifejezett engedélyét a hirdetési felületek „felcserélésére", és ezért számos ilyen felületet jogcím vagy jogalap nélkül hasznosított Brüsszel város közterületén.

12 A Bizottság 2019. június 24-én lezárta a hivatalos vizsgálati eljárást, és elfogadta a megtámadott határozatot. A határozat 1. és 2. cikke a következőképpen fogalmaz:

„1. cikk

A [felperes] számára nyújtott állami támogatás, amelynek összege az 1984. évi szerződés végrehajtása keretében Brüsszel városa területén kihelyezett és az 1999. évi szerződés 10. mellékletében meghatározott lebontási időn túl fenntartott hirdetési felületek után meg nem fizetett bérleti díjak és adók összegének felel meg, és amelyet Belgium a 2001. szeptember 15. és 2010. augusztus 21. közötti időszakban az [EUMSZ] 108. cikkének (3) bekezdését megsértve jogellenesen biztosított, összeegyeztethetetlen a belső piaccal.

2. cikk

(1) Belgiumnak vissza kell fizettetnie a kedvezményezettel az 1. cikkben említett támogatást.

[…]”

A felek kérelmei

13 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkét, amennyiben az a JCDecaux javára az 1984. évi szerződés végrehajtásához nyújtott, összeegyeztethetetlen állami támogatás fennállását állapítja meg, valamint a 2–4. cikkét, amennyiben elrendelik a Belga Királyság által a JCDecaux-val történő visszatéríttetést;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

14 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére

15 A beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a keresetet.

A jogkérdésről

16 Keresetének alátámasztása érdekében a felperes négy jogalapra hivatkozik. Az első jogalap keretében a felperes úgy véli, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el és tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeknek az e mellékletben előirányzott időpontokon túli hasznosítása előnynek minősül. A második, harmadik és negyedik, másodlagosan felhozott jogalapjában a felperes arra hivatkozik, hogy a feltételezett állami támogatás a közszolgáltatás ellentételezése formájában nyújtott állami támogatásról szóló európai uniós keretszabály című bizottsági közlemény (HL 2012. C 8., 15. o.) és az [EUMSZ 106. cikk] (2) bekezdésének az általános gazdasági érdekű szolgáltatások nyújtásával megbízott egyes vállalkozások javára közszolgáltatás ellentételezése formájában nyújtott állami támogatásra való alkalmazásáról szóló, 2011. december 20-i 2012/21/EU bizottsági határozat (HL 2012. L 7., 3. o.) (második jogalap) alapján összeegyeztethető volt a belső piaccal, továbbá hogy a Bizottság megsértette a visszatérítendő összeg megállapítására vonatkozó indokolási kötelezettségét (harmadik jogalap), a megtámadott határozatban megállapított állami támogatás pedig mindenképpen elévült (negyedik jogalap).

Az első jogalapról, amely szerint a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el és tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a 10. mellékletben felsorolt egyes

hirdetési felületeknek a felperes által az ugyanezen mellékletben előirányzott időpontokon túl megvalósított hasznosítása előnynek minősül

17 Az első, három részre tagolt jogalapjában a felperes lényegében a „gazdasági előny” fogalmának az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti értelmezésére vonatkozóan a Bizottság által a megtámadott határozat (82)–(96) preambulumbekezdésében elvégzett elemzést kérdőjelezi meg. Az első részben a felperes azt állítja, hogy a Bizottság tévesen hagyta figyelmen kívül az 1984. évi szerződés gazdasági egyensúlyának tiszteletben tartása érdekében Brüsszel városa által alkalmazott kompenzációs mechanizmust (a továbbiakban: az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus). A második részben a felperes azt állítja, hogy a Bizottság téves kontrafaktuális forgatókönyvet fogadott el, amikor úgy vélte, hogy a 10. mellékletben felsorolt és az e mellékletben előirányzott időpontokon túl is fenntartott hirdetési felületek után bérleti díjat vagy adót kellett volna beszedni. A harmadik részben a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság tévesen minősítette az 1984. évi szerződést „tisztán kereskedelmi jellegűnek”, és tagadta meg emiatt a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ügyben hozott ítéletből eredő ítélkezési gyakorlat kritériumainak alkalmazását.

Az első részről, amely szerint a Bizottság tévesen hagyta figyelmen kívül az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmust

18 Az első jogalap első része keretében a felperes először is előadja, hogy a Bizottság, amikor elvetette az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus relevanciáját, figyelmen kívül hagyta a belgiumi hosszú távú közüzemi szerződések gyakorlati és jogi sajátosságait; másodszor, a Brüsszel városának azon kötelezettségén alapuló említett kompenzációs mechanizmus, hogy megőrizze az 1984. évi szerződés gazdasági egyensúlyát, szükségszerűen kizárja a felperes számára nyújtott előnyt; harmadszor, a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a 2016. október 26-i Orange kontra Bizottság ítéletből (C-211/15 P, EU:C:2016:798), valamint a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletből (C-280/00, EU:C:2003:415) eredő ítélkezési gyakorlatra hivatkozott, és nem vette figyelembe az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmust; negyedszer, azzal, hogy a Bizottság azzal az indokkal vetette el e mechanizmus relevanciáját, hogy a felperes a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületek eltávolítását Brüsszel városának kérésére „önszántából” vállalta, figyelmen kívül hagyta az „állami támogatás” fogalmának objektív jellegét, és ötödször, az 1984. évi szerződésben fogalt kompenzációs mechanizmust kísérő kiegészítő dokumentáció hiánya nem tette lehetővé a Bizottság számára annak megállapítását, hogy Brüsszel városa nem piaci szereplőként járt el, és nem teszi lehetővé az előny fennállásának alátámasztását sem, mivel a szóban forgó szerződéstípusban megszokott e dokumentáció hiánya, és sem jogszabály, sem a szerződés nem írta elő, hogy az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmust formális előzetes írásos dokumentumnak kell hivatalossá tennie.

19 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érvelését.

20 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti „állami támogatásnak” való minősítéshez négy feltételnek kell teljesülnie, vagyis állami beavatkozásnak vagy állami forrásból történő beavatkozásnak kell fennállnia, e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet, a kedvezményezett számára szelektív előnyt kell biztosítania, és torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie. Egyébiránt ezen előnynek az államnak betudhatónak kell lennie (lásd: 2022. január 25-i Bizottság kontra European Food és társai ítélet, C-638/19 P, EU:C:2022:50, 121. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 Ami a „támogatás” fogalmát illeti, az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a támogatás fogalma nemcsak a szubvenciókhoz hasonló pozitív juttatásokat foglalhatja magában, hanem azokat a beavatkozásokat is, amelyek különböző formában enyhítik a vállalkozás költségvetésére általában nehezedő terheket, és amelyek ezáltal, anélkül hogy a szó szoros értelmében szubvenciók lennének, azokkal azonos jellegűek és hatásúak (lásd: 2014. szeptember 11-i Görögország kontra Bizottság ítélet, T-425/11, EU:T:2014:768, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 Így a Törvényszék kimondta, hogy az az intézkedés, amellyel a hatóságok olyan adómentességet biztosítanak egyes vállalkozásoknak, amely ugyan nem jár együtt állami források átruházásával, de pénzügyileg kedvezőbb helyzetbe hozza a kedvezményezetteket, mint a többi adóalanyt, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül (lásd analógia útján: 2014. szeptember 11-i Görögország kontra Bizottság ítélet, T-425/11, EU:T:2014:768, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 Az [EUMSZ 107. cikk] (1) bekezdésének alkalmazásában az előny olyan gazdasági előny, amelyet egy adott vállalkozás rendes piaci körülmények között – azaz állami beavatkozás nélkül – nem tudott volna megszerezni (lásd ebben az értelemben: 1999. április 29-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-342/96, EU:C:1999:210, 41. pont).

24 Ezenkívül az „előny” fogalma, amely szorosan összefügg valamely intézkedés állami támogatásnak való minősítésével, a szóban forgó intézkedést elfogadó személyek indítékaitól független, objektív jelleggel bír. Így az állami intézkedések által követett célok jellegének és igazolásuknak semmilyen hatásuk nincs az állami támogatássá minősítésükre. Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése ugyanis nem tesz különbséget az állami beavatkozás okai vagy célkitűzései szerint, hanem azt annak hatásai alapján határozza meg (lásd: 2022. január 25-i Bizottság kontra European Food és társai ítélet, C-638/19 P, EU:C:2022:50, 122. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Ami az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmust illeti, először is az a tény, hogy a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeknek az ugyanezen mellékletben előirányzott időpontokon túli fenntartása és hasznosítása azon állítólagos kár ellensúlyozására irányult, amelyet a felperes a 10. mellékletben felsorolt hirdetési felületeknek Brüsszel városa által állítólagosan előírt idő előtti eltávolítása miatt szenvedett el, és az, hogy ez a kompenzációs mechanizmus összhangban volt a belgiumi hosszú távú közüzemi szerződések gyakorlati és jogi sajátosságaival, nem jelenti azt, hogy ez a mechanizmus nem minősülhet állami támogatásnak.

26 Amint ugyanis az a fenti 24. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, az „állami támogatás” fogalma objektív jogi fogalom, amelyet közvetlenül az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése határoz meg, amely nem tesz különbséget az állami beavatkozás okai vagy célkitűzései szerint, hanem azt annak hatásai alapján határozza meg. Következésképpen az a tény, hogy az állami intézkedés célja az 1984. évi szerződés gazdasági egyensúlyának megőrzése volt, illetve az, hogy ez a cél összhangban volt a nemzeti jog elveivel, nem zárhatja ki eleve azt, hogy az ilyen intézkedés „állami támogatásnak” minősüljön.

27 Ugyanez vonatkozik a felperes azon érvelésére is, hogy a Bizottság, amikor az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus relevanciáját azzal az indokkal vetette el, hogy a felperes Brüsszel városának kérésére „önszántából” egyezett bele a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületek eltávolításába, figyelmen kívül hagyta az „állami támogatás” fogalmának objektív jellegét.

28 Másodszor, meg kell jegyezni, hogy a felperes állításával ellentétben az a tény, hogy a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeket az ugyanezen mellékletben előirányzott időpontokon túl is hasznosíthatta anélkül, hogy bérleti díjat vagy adót fizetett volna Brüsszel városának, azt eredményezte, hogy a felperes mentesült a költségvetésének e terheitől.

29 A felek között ugyanis egyetértés van abban, hogy az 1999. évi szerződés megkötését követően a felperes csak az e szerződésben meghatározott feltételek mellett telepíthetett és hasznosíthatott utcabútorokat Brüsszel városa területén, és e feltételeknek megfelelően kellett a bérleti díjat és az adót megfizetnie. A 10. melléklet szerint, az 1999. évi szerződés feltételeitől eltérően az e mellékletben felsorolt hirdetési felületeket a felperes az 1984. évi szerződésben meghatározott feltételek mellett, azaz a bérleti díj vagy az adó megfizetése nélkül, de csak az ugyanezen mellékletben meghatározott lejárati időpontokig hasznosíthatta tovább. Ezen időpontokat követően ezeket a hirdetési felületeket az 1999-es szerződés alapján újakkal kellett volna felváltani, amelyek vonatkozásában bérletidíj- vagy adófizetési kötelezettség állt fenn.

30 Ebből következik, hogy az a tény, hogy a felperes a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeket az e mellékletben előírt lejárati határidőket követően is az 1984. évi szerződésben meghatározott feltételek mellett hasznosította, lehetővé tette számára, hogy elkerülje az 1999. évi szerződés szerinti új hirdetési felületek telepítését és üzemeltetését, és ezáltal az ez utóbbi szerződés alapján járó bérleti díjat és az adó megfizetését. Továbbá a megtámadott határozat (49) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületek az ugyanezen mellékletben előirányzott időpontokon túl nem maradhattak a helyükön Brüsszel városának engedélye nélkül.

31 E tekintetben egyébként meg kell jegyezni, hogy – amint az a fenti 11. pontból kitűnik – a cour d'appel de Bruxelles (brüsszeli fellebbviteli bíróság) 2016. április 29-i ítéletében megállapította, hogy a felperes nem tartotta be a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületek használatára vonatkozóan az ugyanezen mellékletben meghatározott határidőket, nem szerezte meg Brüsszel városának kifejezett engedélyét a hirdetési felületek „felcserélésére", és ezért számos ilyen felületet jogcím vagy jogalap nélkül hasznosított Brüsszel város közterületén.

32 A felperes kétségtelenül úgy véli, hogy a cour d'appel de Bruxelles (brüsszeli fellebbviteli bíróság) 2016. április 29-i ítélete nem vehető figyelembe a jelen eljárásban, mivel Brüsszel városa nem volt fél az említett ügyben, és ezért nem tudta megerősíteni a nemzeti bíróság előtt az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus meglétét.

33 Márpedig ezen érvnek nem lehet helyt adni. Ugyanis, amint arra a Bizottság helyesen, és a felperes által sem vitatottan rámutat, a cour d'appel de Bruxelles (brüsszeli fellebbviteli bíróság) 2016. április 29-i ítéletének szövegéből egyértelműen kiderül, hogy Brüsszel városát perbe vonták, és lehetőséget kapott észrevételei megtételére. Továbbá, amint az a megtámadott határozatból kitűnik, Brüsszel városa a pert megelőző eljárás során nem vitatta az ítélet joghatásait.

34 Harmadszor, a fellebbező tévesen hivatkozik arra, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (87)–(89) preambulumbekezdésében nem indulhatott ki a 2015. február 26-i Orange kontra Bizottság ítélet (T-385/12, nem tették közzé, EU:T:2015:117) 41–44. pontjából amiatt, hogy a Törvényszéknek ezen ítéletből következő megállapításai kifejezetten az adott jogvita tényállására vonatkoztak.

35 A 2015. február 26-i Orange kontra Bizottság ítélet (T-385/12, nem tették közzé, EU:T:2015:117) 43. pontjában ugyanis a Törvényszék megállapította, hogy az állami beavatkozás csak akkor nem tartozik az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá, ha azt a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítése céljából az általános gazdasági érdekű szolgáltatással megbízott vállalkozások által nyújtott szolgáltatások ellentételezésének megfelelő kompenzációnak kell tekinteni a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben (C-280/00, EU:C:2003:415) meghatározott szempontokkal összhangban. A Törvényszék tehát nem kívánta e mérlegelés terjedelmét az említett ítéletben szereplő ügyre korlátozni. Emellett annak az érvnek, amely szerint a jelen ügyben egy szerződéses megállapodást kellene figyelembe venni, nincs ténybeli alapja, mivel – amint az a fenti 31. pontból kitűnik – a cour d'appel de Bruxelles (brüsszeli fellebbviteli bíróság) 2016. április 29-i ítéletében megállapította, hogy a felperes nem szerezte meg Brüsszel városának kifejezett engedélyét a hirdetési felületek „felcserélésére".

36 Ezt a következtetést nem vonhatja kétségbe a felperes azon érvelése sem, amely szerint a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéleten (C-280/00, EU:C:2003:415) alapuló ítélkezési gyakorlattal való összehasonlítás hatástalan, mivel a felperes nem volt köteles a bérleti díj vagy az adó megfizetésére, és nem lehetett szó állami források átruházásáról sem. A megtámadott határozat (87)–(89) preambulumbekezdésében ugyanis a Bizottság az előny megállapításával, nem pedig az állami források átruházásának vizsgálatával kapcsolatban hivatkozott a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéleten (C-280/00, EU:C:2003:415) alapuló ítélkezési gyakorlatra. Végül az első jogalap harmadik részében a felperes maga is hivatkozik erre az ítélkezési gyakorlatra, azt állítva, hogy az abban meghatározott feltételek a jelen ügyben is alkalmazandók.

37 Negyedszer, ami a Bizottságnak a megtámadott határozat (94) és (95) preambulumbekezdésében található következtetésével – amely szerint az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus nem tekinthető szokásos piacgazdasági szereplői magatartásnak – szemben a felperes által felhozott kifogást illeti, emlékeztetni kell arra, hogy – még ha feltételezhető lenne is, hogy Brüsszel városa által a jelen ügyben tanúsított magatartás vizsgálatára van szükség – az ítélkezési gyakorlat értelmében annak meghatározása érdekében, hogy valamely állami intézkedés támogatásnak minősül-e, azt kell értékelni, hogy egy piacgazdasági szereplő, amelynek mérete összehasonlítható a közszférában működő szervezetekével, hasonló körülmények között hasonló – vagyis a szerződéses kötelezettségek teljesítésével a másik szerződő félnek állítólagosan okozott kár hasonló ellensúlyozására vonatkozó – döntést hozott volna-e (lásd ebben az értelemben: 2018. december 13-i Ryanair és Airport Marketing Services kontra Bizottság ítélet, T-165/15, EU:T:2018:953, 140. pont). Ezenkívül objektív és ellenőrizhető bizonyítékokra van szükség, amelyekből egyértelműen kitűnik, hogy az érintett tagállam a gazdasági előny nyújtását megelőzően vagy azzal egyidejűleg meghozta azt a döntést, hogy a ténylegesen végrehajtott intézkedéssel kompenzálja a szerződéses kötelezettségei teljesítésével a másik szerződő félnek állítólagosan okozott kárt (lásd ebben az értelemben: 2012. június 5-i Bizottság kontra EDF ítélet, C-124/10 P, EU:C:2012:318, 82. és 83. pont).

38 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Bizottság elé terjesztett bizonyítékok egyike sem bizonyítja, hogy Brüsszel városa elemzést végzett volna a 10. mellékletben felsorolt bizonyos hirdetési felületek idő előtti eltávolításából eredően a felperesnél bekövetkezett tényleges nyereségkiesésről, amelyet az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmusnak kellett volna ellensúlyoznia, valamint az ugyanezen mellékletben felsorolt egyéb hirdetési felületek fenntartásából származó előnyről.

39 Másrészt, az iratanyagban nincs bizonyíték arra, hogy Brüsszel városa nyomon követte volna az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus végrehajtását. Ezzel összefüggésben egyébként a Bizottság előtti vizsgálati eljárás során a belga hatóságok jelezték, hogy a 10. mellékletben felsorolt, idő előtt eltávolított hirdetési felületek és az ugyanezen mellékletben előirányzott időpontokon túl fenntartott felületek száma között nem állt fenn egyensúly, és hogy az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus keretében megvalósított állítólagos kompenzáció meghaladta a felperest érő feltételezett hátrány által megkövetelt összeget (lásd a megtámadott határozat (85) és (89) preambulumbekezdését).

40 Harmadrészt, ami a felperes azon érvelését illeti, hogy az 1984. évi szerződésben a kompenzációs mechanizmust kísérő kiegészítő dokumentáció hiánya nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy Brüsszel városa nem piaci szereplőként járt el, és nem teszi lehetővé az előny fennállásának alátámasztását sem, mivel a szóban forgó szerződéstípusban megszokott e dokumentáció hiánya, és hogy sem jogszabály, sem a szerződés nem írta elő, hogy az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmust formális előzetes írásos dokumentumnak kell hivatalossá tennie, elegendő emlékeztetni arra, hogy a 31. pontban említettek szerint a cour d'appel de Bruxelles (brüsszeli fellebbviteli bíróság) 2016. április 29-i ítéletében megállapította, hogy a felperes nem tartotta be a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületek használatára vonatkozóan az ugyanezen mellékletben meghatározott határidőket, nem szerezte meg Brüsszel városának kifejezett engedélyét a hirdetési felületek „felcserélésére", és ezért számos ilyen felületet jogcím vagy jogalap nélkül hasznosított Brüsszel város közterületén.

41 Ezen túlmenően, és mindenesetre meg kell jegyezni, hogy – amint arra a Bizottság helyesen rámutat – függetlenül attól a kérdéstől, hogy az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmust a belga jog vagy az említett szerződés értelmében írásban kellett-e rögzíteni, vagy sem, ez a kompenzációs mechanizmus nem mentesítette a nemzeti közigazgatást a 10. mellékletben előírt egyes hirdetési felületek idő előtti eltávolítása miatt a felperest esetlegesen ért, és az 1984. évi szerződés gazdasági egyensúlyának megőrzése érdekében ellensúlyozandó veszteségek fennállására és mértékére vonatkozó elemzés elvégzése alól, amelyet még az említett mechanizmus végrehajtása előtt kellett elvégezni. Ilyen elemzésre ugyanis szükség volt annak ellenőrzéséhez, hogy a nemzeti közigazgatás által engedélyezett intézkedés megfelel-e az uniós jogból, különösen az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdéséből eredő követelményeknek.

42 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság joggal vélte úgy, hogy a 10. mellékletben felsorolt bizonyos hirdetési felületeknek a felperes által az e mellékletben előirányzott időpontokon túl megvalósított fenntartása és hasznosítása az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett gazdasági előnynek minősül, még akkor is, ha ez a fenntartás az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus volt.

43 Ennélfogva az első jogalap első részét el kell utasítani.

A második részről, amely szerint a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, és tévesen értelmezte a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes a bérleti díjak és adók alapján előnynek minősülő költségmegtakarításban részesült

44 Ebben a részben a felperes lényegében a megtámadott határozat (132) preambulumbekezdését vitatja, amelyben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az összeegyeztethetetlen támogatás összegének kiszámítását a 10. melléklet hatálya alá tartozó és 2001. szeptember 15. után fenntartott minden hirdetési felületre vonatkozóan el kell végezni, referenciaként alapul véve az 1999. évi szerződés alapján esedékes bérleti díjakat és a hirdetési felületekre általában alkalmazandó adókat az

eltávolításra a 10. mellékletben eredetileg előirányzott időpont (amennyiben az korábbi, mint 2001. szeptember 15.) vagy 2001. szeptember 15. (ha az eltávolítás eredetileg előirányzott időpontja későbbi, mint 2001. szeptember 15.) és a ténylegesen végrehajtott eltávolítás időpontja között. Ez utóbbi tekintetében a Bizottság rámutatott, hogy a számítást Brüsszel városa 2001. október 17-i adórendeletének 3., 4. és 5. cikke, Brüsszel városa 2006. december 18-i adórendeletének 4–7. cikke, valamint Brüsszel városa 2007. december 17-i, 2008. december 15-i, 2009. november 9-i, 2010. december 20-i és 2011. december 5-i adórendeletének 4–6. cikke alapján kell elvégezni.

– *A be nem szedett bérleti díjakra vonatkozó kifogásról*

45 A be nem szedett bérleti díj tekintetében a felperes azt állítja, hogy mivel az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmust a szerződés gazdasági egyensúlyának megőrzése érdekében Brüsszel városa vezette be, a 10. mellékletben felsorolt, és az ugyanezen mellékletben előirányzott időpontokon túl fenntartott hirdetési felületekre e szerződés feltételei vonatkoznak. Márpedig, mivel az 1984. évi szerződés nem tartalmazott bérleti, igénybevételi és egyéb díjat, Brüsszel városának a bérleti díj tekintetében nem maradt el haszna.

46 A felperes a beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeiben hozzáteszi, hogy még ha feltételezhető lenne is, hogy Brüsszel városa a közterület használatáért bizonyos összeget követelhetne tőle, az egyetlen alkalmazandó jogi szabályozás a 2001. október 17-i adórendelet lenne, amely többek között az engedély nélkül, kereskedelmi célra közúton elhelyezett utcabútorok helyzetét szabályozza. Így a 10. mellékletben felsorolt és ugyanezen mellékletben előirányzott időpontokon túl fenntartott hirdetési felületek vonatkozásában nem bérleti díjat, hanem a közterület használatáért fizetendő éves díjat kellett volna fizetni, amelynek összege elhanyagolható (223,20 euró utcabútoronként).

47 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érveit.

48 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 29. és 30. pontban foglaltak szerint a felperes az 1999. évi szerződés hatálybalépését követően Brüsszel városának területén csak az e szerződésben meghatározott feltételek mellett helyezhetett el és hasznosíthatott utcabútorokat, ideértve a reklámcélokra hasznosított bútorokat is, és e feltételek alapján kellett megfizetnie a bérleti díjat és az adókat.

49 Márpedig a fenti 22. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján, tekintettel arra, hogy az 1999. évi szerződésben meghatározott egyik feltétel a bérleti díj megfizetése volt, a Bizottság joggal állapította meg, hogy az a tény, hogy a felperes a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeket Brüsszel városa részére történő bérletidíj- és adófizetés nélkül hasznosított az ugyanezen mellékletben előirányzott időpontokon túl, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében állami forrásból származó előnynek minősül.

50 Ezért ezt a kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

– *A be nem szedett adókra vonatkozó kifogásról*

51 A be nem szedett adókra vonatkozóan a felperes azt állítja, hogy a Bizottság helytelenül állapította meg a referencia-rendszert. A felperes e tekintetben több érvet hoz fel. Először is arra hivatkozik, hogy a Brüsszel városa által elfogadott adószabályok nem képezhetnek referencia-rendszert, mivel

nincs egységes adórendszer az ország területén, de még a Brüsszel fővárosi régió területén sem. Következésképpen az a tény, hogy a felperesnek nem kellett adót fizetnie a Brüsszel városa területén reklámcélokra használt utcabútorok után, csak akkor minősült volna előnynek, ha bebizonyosodott volna, hogy a beavatkozó valamennyi olyan belgiumi településen, ahol reklámcélokra használt utcabútorokat hasznosított, a reklámcélokra hasznosított összes utcabútor után ugyanolyan mértékű adót fizetett. Másodszor, a felperes azt állítja, hogy az 1984. és 1999. évi szerződések nem tartoznak a 2001. október 17-i adórendelet hatálya alá. E tekintetben a felperes a tribunal de première instance francophone de Bruxelles (brüsszeli francia nyelvű elsőfokú bíróság) 2016. november 4-én hozott két ítéletére hivatkozik, amelyek kimondják, hogy a felperesnek az 1999. évi szerződés tekintetében nem állt fenn a reklámokra kivetett helyi adófizetési kötelezettsége. Harmadszor, a felperes arra hivatkozik, hogy az 1984. és 1999. évi szerződésekre a megváltoztathatóság elvét kell alkalmazni.

52 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érvelését.

53 Először is, ami a felperesnek a jelen ügyre alkalmazandó referenciarendszerre vonatkozó érvelését illeti, meg kell jegyezni, hogy amennyiben ezt az érvelést úgy kell értelmezni, hogy az az intézkedés szelektív jellegére vonatkozik, akkor azt el kell utasítani, mivel egyedi intézkedés esetében – mint amilyenről a jelen ügyben is szó van – a gazdasági előny szelektivitását vélelmezni kell (lásd ebben az értelemben: 2015. június 4-i Bizottság kontra MOL ítélet, C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60. pont).

54 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el mérlegelési hibát, amikor Brüsszel városa adórendeleteit tekintette referencia-rendszernek, mivel a pert megelőző eljárás során a belga hatóságok nem vitatták, hogy e rendeletek képezik a Brüsszel városának területén működő hirdetési felületek hasznosításának adóztatására vonatkozó referencia-rendszert.

55 Másodszor, a felperes állításával ellentétben a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeknek az e mellékletben előirányzott időponton túli hasznosítása a 2001. október 17-i adórendelet hatálya alá tartozott, és az adófizetés elmaradása a felperes költségvetése tekintetében nyújtott könnyítést jelentett.

56 A megtámadott határozatban hivatkozott brüsszeli adórendelet vonatkozó rendelkezéseiből ugyanis kitűnik, hogy a 2001. október 17-i adórendelet a 2002–2006-os adóévekre adót vezetett be a köztereken ideiglenes jelleggel elhelyezett hirdetésekre. Ugyanezen rendelet adómentességet biztosított Brüsszel városa, vagy az általa létrehozott, finanszírozott vagy neki alárendelt szervek reklámjai számára. Brüsszel városa ezt követően elfogadta a 2006. december 18-i adórendeletet, amely a 2007-es adóévre ugyanezt az adót és ugyanezt a mentességet írta elő. A 2008-as adóévtől kezdődően Brüsszel városa a 2007. december 17-i, 2008. december 15-i, 2009. november 9-i, 2010. december 20-i és 2011. december 5-i adórendeletekkel kifejezetten a hirdetési felületekre vetett ki adót.

57 A megtámadott határozatból az is kitűnik, hogy a belga hatóságok a Bizottság 2016. április 15-i levelében feltett kérdésekre válaszul 2016. június 20-án kelt írásbeli észrevételeikben kifejtették, hogy Brüsszel városa a 2001. október 17-i adórendeletben a városi reklámjai vonatkozásában előírt adómentesség alapján eredetileg úgy vélte, hogy az 1999. évi szerződés tárgyát képező és reklámcélokra használt utcabútorok nem voltak adókötelesek, mivel azok Brüsszel városához tartoztak. Így a 2002 és 2009 közötti adóévekre vonatkozóan nem szedte be az ezen adóknak megfelelő összegeket.

58 Mindazonáltal, amint arra a belga hatóságok a Bizottság 2017. február 14-i kiegészítő kérdéseire adott válaszként 2017. február 20-án kelt írásbeli észrevételeikben jelezték, Brüsszel városa saját maga soha nem hasznosította az utcabútorokat reklámcélokra, és csak az 1999-es szerződés hatálya alá tartozó utcabútorok kerültek a tulajdonába.

59 A belga hatóságok továbbá jelezték, hogy Brüsszel városa később arra a következtetésre jutott, hogy a reklámcélú utcabútoroknak kizárólag azon az alapon megállapított adómentessége, hogy azok Brüsszel városához tartoznak, pedig a hasznosításukat nem is a város végzi, valószínűleg egyenlőtlenséget okozna más hirdetési felületek hasznosítóival szemben. Brüsszel városa úgy döntött, hogy az 1999-es szerződés alapján adót vet ki a reklámcélú utcabútorokra, és az adók első beszedése 2011-ben történt, és a 2009-es adóévre vonatkozott.

60 Márpedig mindezek a körülmények azt támasztják alá, hogy a 10. mellékletben felsorolt, és az ugyanezen mellékletben előirányzott időponton túl is fenntartott hirdetési felületekre a Brüsszel városa által alkalmazott adómentesség annak a következménye, hogy Brüsszel városa a reklámokra vonatkozó adórendeleteiben előírt adómentességet alkalmazta ezekre a hirdetési felületekre, noha azokat nem a város hasznosította, és nem volt a tulajdonosuk sem.

61 Következésképpen a Bizottság helyesen állapította meg, hogy a Brüsszel városa által 2001-től kezdődően elfogadott adórendeleteket kellett volna alkalmazni a 10. mellékletben felsorolt, és az előirányzott időpontokon túl fenntartott hirdetési felületekre, és hogy a Brüsszel városa által a 2009-es adóévet megelőzően alkalmazott mentesség a referencia-rendszertől való eltérés volt, ami Brüsszel városa részéről állami forrásokból nyújtott előnyt jelentett.

62 Amint arra ugyanis maguk a belga hatóságok is rámutattak, amíg a Brüsszel városa által vagy az általa létrehozott, finanszírozott vagy neki alárendelt szervek által reklámcélokra használt utcabútorok adómentessége valóban indokolt lehet, ez a mentesség nem alkalmazható, ha az említett bútorokat ugyanezen célokra harmadik személy, különösen egy, a köztéri hirdetési piacon működő kereskedelmi vállalkozás hasznosítja.

63 Ami a tribunal de première instance francophone de Bruxelles (brüsszeli francia nyelvű elsőfokú bíróság) 2016. november 4-én hozott két ítéletét illeti, amelyek szerint a felperesnek az 1999. évi szerződés tekintetében nem áll fenn a reklámokra kivetett helyi adófizetési kötelezettsége, meg kell jegyezni, hogy ezek az ítéletek irrelevánsak a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeknek az említett mellékletben előirányzott időponton túli hasznosítása állami támogatásként történő minősítése tekintetében. A fenti 24. pontban említettek szerint ugyanis egy állami intézkedés állami támogatásként történő minősítése tekintetében az EUMSZ 107. cikke nem tesz különbséget az állami beavatkozás okai vagy célkitűzései szerint, hanem azt annak hatásai alapján határozza meg. Egyébiránt a Törvényszék kimondta, hogy az az intézkedés, amellyel a hatóságok olyan adómentességet biztosítanak egyes vállalkozásoknak, amely ugyan nem jár együtt állami források átruházásával, de pénzügyileg kedvezőbb helyzetbe hozza a kedvezményezetteket, mint a többi adóalanyt, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül (lásd: 2014. szeptember 11-i Görögország kontra Bizottság ítélet, T-425/11, EU:T:2014:768, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

64 Harmadszor, ami az 1984-es és az 1999-es szerződésnek az adók alkalmazása esetén történő megváltoztathatóságára vonatkozóan a felperes által előadott érveket illeti, meg kell jegyezni, hogy – amint azt a Bizottság helyesen állítja – a megváltoztathatóság elve nem kötelezheti Brüsszel városát az 1984. évi szerződés felülvizsgálatára. Az említett szerződés 7. cikkének (2) bekezdése

kifejezetten előírja, hogy a hasznosítás feltételeinek megváltozása esetén – ideértve az új adóügyi intézkedéseket is – a felperesnek kell kérnie a szerződésben meghatározott feltételek felülvizsgálatát, és nem Brüsszel városának kell hivatalból felülvizsgálatot végeznie. Márpedig a felperes nem szolgáltatott bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy kérte volna az 1984. évi szerződés felülvizsgálatát.

65 A fentiek alapján meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el mérlegelési hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes a bérleti díjak és adók alapján előnynek minősülő költségmegtakarításban részesült. Az első jogalap második részét ezért mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalapról, amely szerint az 1984. és 1999. évi szerződések nem „tisztán kereskedelmi jellegűek”, és amely szerint a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéleten (C-280/00, EU:C:2003:415) alapuló feltételek teljesültek a jelen ügyben

66 Az első jogalap harmadik részében a felperes azt állítja, hogy a jelen ügyben az 1984. és 1999. évi szerződések nem „tisztán kereskedelmi jellegűek”, és hogy az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus megfelel az 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéleten (C-280/00, EU:C:2003:415) alapuló ítélkezési gyakorlatból következő négy feltételnek. Így a felperes azt állítja, hogy egyértelműen meghatározott közszolgáltatási feladatokkal bízták meg, az említett kompenzációs mechanizmus kiszámításának paramétereit előzetesen, objektív és átlátható módon állapították meg, a kompenzáció a közszolgáltatási kötelezettségei teljesítéséhez szükséges költségekre korlátozódott, és az 1984. és 1999. évi szerződéseket nyílt, átlátható és megkülönböztetésmentes pályázati eljárás keretében nyerte el.

67 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érvelését.

68 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy mivel a megtámadott határozat csak a 10. mellékletben felsorolt bizonyos hirdetési felületeknek az e mellékletben előirányzott időponton túli fenntartására vonatkozik, a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéleten (C-280/00, EU:C:2003:415) alapuló ítélkezési gyakorlatban meghatározott feltételek elemzése csak az említett fenntartásra vonatkozik, ezért a felperesnek az 1999. évi szerződésre vonatkozó érvelése hatástalan.

69 A 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéleten (C-280/00, EU:C:2003:415) alapuló ítélkezési gyakorlatot illetően emlékeztetni kell arra, hogy ezen ítélkezési gyakorlat szerint nem tartozik az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá a kedvezményezett vállalkozás által közszolgáltatási kötelezettségként teljesített szolgáltatás ellenértékéül adott térítésnek oly módon tekinthető állami beavatkozás, hogy e vállalkozás nem részesül tényleges anyagi előnyben, és így nem kerül e beavatkozás folytán versenytársainál kedvezőbb helyzetbe.

70 Ugyanakkor ahhoz, hogy egy konkrét ügyben egy ilyen ellentételezés ne minősüljön állami támogatásnak, együttesen teljesülnie kell az alábbi négy feltételnek:

– először is, a kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettségeknek kell terhelnie, és e kötelezettségeknek egyértelműen meghatározottaknak kell lenniük;

– másodszor, az ellentételezés kiszámításának alapjául szolgáló feltételeket tárgyilagos és átlátható módon, előzetesen kell megállapítani;

– harmadszor, az ellentételezés nem haladhatja meg a közszolgáltatási kötelezettségek végrehajtása során felmerülő költségek egészben vagy részben való fedezéséhez szükséges mértéket, figyelemmel az érintett bevételekre és az e kötelezettségek teljesítéséből származó méltányos nyereségre;

– negyedszer, amikor a közszolgáltatási kötelezettség végrehajtásával megbízott vállalkozás kiválasztása nem közbeszerzési eljárás keretében történik, a szükséges ellentételezés mértékét azon költségek elemzése alapján kell megállapítani, amelyek egy átlagos, jól vezetett és a szükséges közszolgáltatási követelmények kielégítéséhez közlekedési eszközökkel megfelelően felszerelt vállalkozásnál e kötelezettségek teljesítésekor felmerülnének, figyelemmel az érintett bevételekre és az e kötelezettségek teljesítéséből származó méltányos nyereségre.

71 A 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéleten (C-280/00, EU:C:2003:415) alapuló ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az első feltétel lényegében arra vonatkozik, hogy először is, a kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével bízták-e meg, és másodszor, hogy e kötelezettségeket a nemzeti jogban egyértelműen meghatározták-e. Ez a feltétel az átláthatóság és a jogbiztonság célját követi, amely megköveteli bizonyos, arra vonatkozó minimális kritériumok együttes teljesülését, hogy legyen egy vagy több olyan hatósági jogi aktus, amely kellő pontossággal meghatározza legalábbis a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével megbízott vállalkozásokra háruló e kötelezettségek jellegét, időtartamát és terjedelmét (2017. december 20-i Comunidad Autónoma del País Vasco és társai kontra Bizottság ítélet, C-66/16 P–C-69/16 P, EU:C:2017:999, 72. és 73. pont).

72 A jelen ügyben először is meg kell jegyezni, hogy a felperes által benyújtott dokumentumokból nem derül ki, hogy a belga hatóságok általános gazdasági érdekű szolgáltatásként határozták volna meg az 1984. évi szerződésben szereplőhöz hasonló utcabútorok telepítését és hasznosítását. Másodszor, amint az a fenti 31–33. pontban foglalt elemzésből kitűnik, a felperes nem hivatkozhatott a Brüsszel városa által a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeknek a lejárati időn túli fenntartása és hasznosítása tekintetében megadott kifejezett engedélyre. Következésképpen hangsúlyozni kell, hogy nincs olyan hatósági aktus, amely a felperest feljogosította volna arra, hogy bizonyos utcabútorokon található hirdetési felületeket a közszolgáltatási kötelezettség teljesítése keretében távolítson el.

73 A fentiek alapján meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el mérlegelési hibát, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az 1984. évi szerződés tisztán kereskedelmi szerződés volt, így a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéleten (C-280/00, EU:C:2003:415) alapuló ítélkezési gyakorlat szerinti első feltétel nem teljesült.

74 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) ügyben hozott ítéleten alapuló ítélkezési gyakorlat négy feltételének együttesen kell teljesülnie ahhoz, hogy a közszolgáltatási kötelezettségekért járó ellentételezés ne minősüljön állami támogatásnak (lásd ebben az értelemben: 2017. március 1-jei Franciaország kontra Bizottság ítélet, T-366/13, nem tették közzé, EU:T:2017:135, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy az a tény, hogy ezek közül az egyiket nem tartják be, elegendő ahhoz a következtetéshez, hogy az előny fennáll, és ezért a szóban forgó ellentételezés támogatásnak minősül (a T-185/15. sz. Buonotourist kontra Bizottság ügyben 2018. július 11-én hozott ítélet, nem tették közzé, EU:T:2018:430, 132. pont).

75 A fentiekből következik, hogy az első jogalap harmadik részét el kell utasítani.

76 E körülményekre tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy a Bizottság nem követett el mérlegelési hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeknek az ugyanezen mellékletben előirányzott időponton túli fenntartása és hasznosítása előnyt jelent, és hogy az első jogalap megalapozatlan.

A második jogalapról, amely szerint a feltételezett állami támogatás a közszolgáltatás ellentételezése formájában nyújtott állami támogatásról szóló európai uniós keretszabály című bizottsági közlemény és a 2012/21 bizottsági határozat alapján összeegyeztethető volt a belső piaccal

77 A felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és mérlegelési hibát követett el, mivel – még ha feltételezhető lenne is, hogy az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus állami támogatásnak minősül – a Bizottságnak a széles körű vizsgálati hatáskörére tekintettel biztosítania kellett volna az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének teljes érvényesülését.

78 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érvelését.

79 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a felperes második jogalapjával a támogatás összeegyeztethetőségére vonatkozó bizottsági elemzést kívánja vitatni. A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat (126) preambulumbekezdésében foglaltakkal ellentétben a Bizottságnak hivatalból meg kellett volna vizsgálnia az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének a szóban forgó intézkedésre való alkalmazhatóságát, és mivel ezt nem tette meg, tévesen alkalmazta a jogot, és mérlegelési hibát követett el.

80 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálata tekintetében az érintett tagállam és az érintett felek szabadon vitathatják a Bizottság által erre vonatkozóan a hivatalos vizsgálati eljárás keretében megállapított előzetes indokolást. A tagállam, és kisebb mértéken az érintett felek általában előnyösebb helyzetben vannak annak megállapításához, hogy létezik-e a szóban forgó intézkedés elfogadásakor követett általános érdekű célkitűzés, amely lehetővé teszi ezen intézkedést teljesen vagy részlegesen összeegyeztethetővé nyilvánítani (lásd ebben az értelemben: 2019. április 30-i UPF kontra Bizottság ítélet, T-747/17, EU:T:2019:271, 128. pont).

81 Következésképpen, mivel a megtámadott határozat (126) preambulumbekezdésében foglaltaknak megfelelően a belga hatóságok a Bizottság előtti vizsgálati eljárás során nem terjesztettek elő olyan érvet, amely azt bizonyította volna, hogy a jelen ügyben az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésében előírt eltérések valamelyike alkalmazandó, a felperes nem kifogásolhatja a Bizottsággal szemben, hogy nem vizsgálta hivatalból az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmusnak az említett cikkel való összeegyeztethetőségét.

82 Ezért azt a következtetést kell levonni, hogy a Bizottság jogosan vélte úgy, hogy nem lehet az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése szerinti kivételre hivatkozni. Következésképpen a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalapról, amely szerint a Bizottság a visszatérítendő összeg megállapítása tekintetében megsértette az indokolási kötelezettséget

Az első rész, amely szerint a Bizottság nem ad kellő választ a felek által előadott érvekre, a sajtóközlemény által prejudikálja a visszatérítendő támogatás összegét, és sérti a belső eljárási szabályait.

83 A harmadik jogalap első részében a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértette indokolási kötelezettségét, mivel a visszatérítendő támogatás összegét annak ellenére becsülte a beavatkozó által előterjesztett összeggel megegyező körülbelül 2 millió euróra, hogy a felperes és a belga hatóságok bizonyították, hogy a beavatkozó becslései nem helytállóak. Ezenfelül a Bizottság 2019. június 24-i sajtóközleményében prejudikálta a visszatérítendő támogatás összegét, de a megtámadott határozatban nem szerepeltette ezt az összeget. A felperes szerint a Bizottságnak meg kellett volna indokolnia azt, hogy miért határozott úgy, hogy elfogadja a beavatkozó javaslatát. Mivel ezt nem tette meg, ez a megtámadott határozat indokolásának hiányát jelenti, és az állami támogatásokra vonatkozó saját eljárási kézikönyvétől való eltérésnek minősül, amely szerint az az indokolási kötelezettségnek szigorúbbnak kell lennie a felek közötti vitás kérdések tekintetében.

84 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érvelését.

85 Meg kell állapítani, hogy a felperes azon állításai, amelyek szerint a Bizottság a beavatkozó által előterjesztett értékelést elfogadva becsülte a visszatérítendő támogatás összegét körülbelül 2 millió euróra, a megtámadott határozat téves értelmezésén alapul.

86 Így a megtámadott határozatból egyértelműen kitűnik, hogy a 2 millió euró összeg a beavatkozó és a belga hatóságok által a visszatérítendő támogatásra vonatkozóan előterjesztett becslések bemutatásával összefüggésben szerepelt, és nem a Bizottság által az említett összegre vonatkozóan végzett értékelés indokolásaként.

87 Egyébiránt a megtámadott határozat szövegéből kétséget kizáróan kitűnik, hogy a Bizottság nem határozta meg a visszatérítendő támogatás összegét, hanem csupán a támogatás összegének kiszámítására szolgáló módszert állapította meg. E tekintetben rámutatott, hogy a számítást a 10. mellékletben felsorolt és a 2001. szeptember 15. utáni lejárati időn túl fenntartott minden hirdetési felületre vonatkozóan az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus figyelembevétele nélkül kell elvégezni, referenciaként alapul véve az 1999. évi szerződés alapján esedékes bérleti díjakat és a hirdetési felületekre általában alkalmazandó adókat az eltávolításra a 10. mellékletben eredetileg előirányzott időpont (amennyiben az korábbi, mint 2001. szeptember 15.) vagy 2001. szeptember 15. (ha az eltávolítás eredetileg előirányzott időpontja későbbi, mint 2001. szeptember 15.) és a ténylegesen végrehajtott eltávolítás időpontja között.

88 A fentiekre tekintettel a felperes azon érvelése, amely szerint a Bizottság a beavatkozó által javasolt támogatási összeget anélkül fogadta el, hogy megindokolta volna a beavatkozó javaslatának követésére vonatkozó döntését, megalapozatlan.

89 A harmadik jogalap első részét ezért mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második részről, amely szerint a feltételezett állami támogatás összegének számszerűsítése lehetetlen, és akadályozza annak visszatérítését

90 A harmadik jogalap második részében a felperes a határozat (52), (119), (137) és (144) preambulumbekezdésében szereplő bizottsági elemzést támadja. A felperes először is azt állítja, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a belga hatóságok becsléseit, és a beavatkozó által javasolt támogatási összeget fogadta el. Másodszor, a felperes azt állítja, hogy a gyakorlatban mindenképpen lehetetlen számszerűsíteni a neki juttatott előnyt, mivel az 1984. évi szerződés, amely a 10. mellékletben felsorolt hirdetési felületekre vonatkozott, a pénzügyi szerkezetének megfelelően nem írt elő bérleti, igénybevételi és egyéb díjat, és a 10. mellékletben felsorolt azon felületeket érintette, amelyek a lejáratuk után is a helyükön maradtak. Harmadszor, azt állítja, hogy még ha megállapítható is lenne (pedig nem az), hogy a 10. mellékletben előirányzott időpontot megelőzően eltávolított hirdetési felületek és a lejárati időn túl megtartott felületek közötti kompenzáció egyenlőtlenséghez vezetett, a Bizottság akkor sem követelhette volna az ebből eredő előny visszatéríttetését, mivel az állítólagos előny észszerű értékelésének hiányában Brüsszel városa védelemhez való jogának tiszteletben tartása az EUMSZ 108. cikk alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendelet (HL 2015. L 248., 9. o.) 16. cikkének (1) bekezdésével összhangban akadályát képezheti a visszatéríttetésének.

91 E tekintetben a felperes válaszában hozzáteszi, hogy a megtámadott határozat indokolásának hiánya, amelyre a keresetében hivatkozik, megfosztja őt attól a lehetőségtől, hogy a támogatás összegének megállapítása alapjául szolgáló jogi és ténybeli elemeket pontosan vitassa. A felperes szerint a neki juttatott feltételezett előny összegére vonatkozó értékelés lehetetlensége, valamint a megtámadott határozat indokolásának hiánya a védelemhez való jogának megsértését eredményezi, és kizárja a határozat jogszerűségének bírósági felülvizsgálatát.

92 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érvelését. Ebben az összefüggésben a Bizottság a viszonválaszban arra hivatkozik, hogy a felperes által a védelemhez való jogának megsértésére vonatkozó, a válaszban előterjesztett panasz elfogadhatatlan, mivel a keresetlevél benyújtásának szakaszában a felperes úgy vélte, hogy Brüsszel városa szenvedte el ezt a jogsértést. A Bizottság úgy véli, hogy ezt az új jogalapot a Törvényszék eljárási szabályzata 84. cikkének (1) bekezdése alapján mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

93 Ami a felperes azon érvelését illeti, hogy a Bizottság elutasította a belga hatóságok által készített becsléseket, és a beavatkozó által javasolt támogatási összeget fogadta el, egyrészről emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 87. és 88. pontban megállapítást nyert, hogy a Bizottság nem a visszatérítendő támogatást számszerűsítette, hanem csupán a támogatási összeg kiszámításának módszerét állapította meg anélkül, hogy elfogadta volna a beavatkozó által javasolt támogatási összeget. Másrészről meg kell állapítani, hogy a Bizottság kifejtette azokat az indokokat, amelyek következtében véleménye szerint a felperes által élvezett előny meghaladta a belga hatóságok által becsült előnyt. Így a Bizottság rámutatott, hogy megalapozatlannak tartja az említett hatóságok becslését, amely szerint az említett előny 200 000 euró, mivel azt az 1984. évi szerződésben szereplő kompenzációs mechanizmus helytelen figyelembevételével számították ki.

94 Ami a felperes által élvezett előny számszerűsítésének állítólagos lehetetlenségét és ebből eredően a védelemhez való jog állítólagos megsértését illeti, elöljáróban meg kell állapítani, hogy a felperes érvelése az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (1) bekezdésének c) pontjában a védelemhez

való jogként előírt indokolási kötelezettség megsértésén alapul. Mivel imperatív jogalapról van szó, az a válasz szakaszában is felhozható (lásd ebben az értelemben: 2017. július 20-i Badica és Kardiam kontra Tanács ítélet, T-619/15, EU:T:2017:532, 42. pont).

95 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a felperes azon érvei, amelyek a neki juttatott előny számszerűsítésének állítólagos lehetetlenségére, valamint a felperes és Brüsszel városa védelemhez való jogának állítólagos megsértésére vonatkoznak, téves előfeltevésen alapulnak. A felperes lényegében ugyanis úgy véli, hogy az egyetlen előny, amelyet esetleg figyelembe lehetne venni, az a 10. mellékletben felsorolt, a lejárati idő előtt eltávolított hirdetési felületek és a 10. mellékletben felsorolt, a lejárati időn túl kompenzációként fenntartott hirdetési felületek száma közötti egyensúlyhiányból eredő előny lehet. A felperes szerint a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületek fenntartása csak annyiban jelent előnyt, amennyiben ez a fenntartás túlmutat azon, amit az 1984. évi szerződésben szereplő kompenzációs mechanizmus ellentételezett. Ez az előfeltevés azonban, amelyet a belga hatóságok a pert megelőző eljárás során adtak elő, és amelyet a Bizottság elvetett, nem helytálló. A fenti 25–42. pontban foglaltak szerint a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeknek a felperes által az említett mellékletben előirányozott időponton túl megvalósított fenntartása és hasznosítása az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett gazdasági előnynek minősül. Ezért, amint arra a Bizottság a megtámadott határozatban helyesen rámutat, a számítást a 10. melléklet hatálya alá tartozó és 2001. szeptember 15. után fenntartott minden hirdetési felületre vonatkozóan az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus figyelembevétele nélkül kell elvégezni, referenciaként alapul véve az 1999. évi szerződés alapján esedékes bérleti díjakat és a hirdetési felületekre általában alkalmazandó adókat az eltávolításra a 10. mellékletben eredetileg előirányzott időpont (amennyiben az korábbi, mint 2001. szeptember 15.) vagy 2001. szeptember 15. (ha az eltávolításnak a 10. mellékletben eredetileg előirányzott időpontja későbbi, mint 2001. szeptember 15.) és a ténylegesen végrehajtott eltávolítás időpontja között.

96 A megtámadott határozatban meghatározott számítási módszerrel kapcsolatban azt a pontosítást kell tenni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a Bizottság, amikor elrendeli a belső piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított valamely támogatás visszatéríttetését, nem köteles megjelölni a visszatérítendő támogatás pontos összegét. Elegendő, ha a Bizottság határozata olyan információt tartalmaz, amely lehetővé teszi a címzett számára, hogy jelentős nehézség nélkül maga állapítsa meg ezt az összeget (lásd: 2014. február 13-i Mediaset ítélet, C-69/13, EU:C:2014:71, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az ítélkezési gyakorlat szerint tehát elegendő, ha a Bizottság kellőképpen megbízható, a visszatérítteendő támogatás összegének meghatározását lehetővé tevő számítási módszert szolgáltat (lásd ebben az értelemben: 2007. október 18-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-441/06, EU:C:2007:616, 41. pont), ami a jelen ügyben megvalósult.

97 A fentiekre tekintettel a harmadik jogalap második részét és következésképpen a harmadik jogalapot is mint megalapozatlant el kell utasítani.

A negyedik jogalapról, amely szerint a megtámadott határozatban megállapított állami támogatás mindenképpen elévült

98 Negyedik jogalapjában a felperes a megtámadott határozat (66) és (67) preambulumbekezdését vitatja arra hivatkozva, hogy a jelen ügyben a támogatás kiszámításának kiindulópontja nem a 10. mellékletben felsorolt, a mellékletben előirányzott időponton túl fenntartott egyes hirdetési felületek lejáratának időpontja, hanem az egyes felületeknek a Brüsszel városa kérésére idő előtt megvalósított eltávolítását követően a kompenzációra vonatkozó határozat meghozatalának

időpontja. A felperes szerint, mivel az 1984. évi szerződésben foglalt kártalanítási mechanizmus már 2000. július 31. óta érvényben volt, függetlenül az e mechanizmus alkalmazására vonatkozó határozat meghozatalának időpontjától korábbi, mint 2001. szeptember 15. A támogatás visszatérítettése tehát elévült, mivel a Bizottság első, a belga hatóságokhoz intézett információkérésének dátuma 2011. szeptember 15.

99 A Bizottság és a beavatkozó fél vitatja a felperes érvelését.

100 A 2015/1589 rendelet 17. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottság támogatás-visszatérítettésre vonatkozó hatásköre tízéves elévülési időn belül érvényesíthető. Ugyanezen rendelet 17. cikkének (2) bekezdésének rendelkezése szerint az elévülési idő azon a napon kezdődik, amikor a jogellenes támogatást a kedvezményezettnek egyedi támogatás formájában vagy támogatási program részét képező támogatás formájában nyújtják, és a Bizottság vagy a Bizottság kérésére eljáró tagállam jogellenes támogatással kapcsolatos intézkedései megszakítják az elévülést.

101 Az ítélkezési gyakorlat szerint a támogatásnyújtás időpontjának meghatározása a szóban forgó támogatás jellege alapján változhat, így az olyan többéves szabályozás keretében, amely kifizetésekből vagy előnyök időszakosan ismétlődő nyújtásából áll, időben jelentős mértékben eltérhet egymástól azon jogi aktus elfogadásának időpontja, amely a támogatás nyújtása alapjának minősül, és az az időpont, amikor a vállalkozások ténylegesen részesülnek az előnyből. Ebben az esetben az elévülési idő számítása céljából a támogatást úgy kell tekinteni, mint amelyet kizárólag abban az időpontban nyújtottak a kedvezményezettnek, amikor abból ez utóbbi ténylegesen részesült (2011. december 8-i France Telecom kontra Bizottság ítélet, C-81/10 P, EU:C:2011:811, 82. pont).

102 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által állami támogatásnak tekintett állami intézkedés a 10. mellékletben felsorolt egyes hirdetési felületeknek az ugyanezen mellékletben előirányzott időpont és a tényleges elbontásuk közötti időszakban a felperes által bérletidíj- és adófizetés nélkül megvalósított fenntartása és hasznosítása.

103 Márpedig a szóban forgó támogatás e jellemzőjére tekintettel meg kell jegyezni, hogy függetlenül attól, hogy az 1984. évi szerződésben foglalt állítólagos kompenzációs mechanizmusról szóló határozat meghozatalának időpontja 2000. július 31. előtt volt, az az időpont, amelytől kezdve a felperes ténylegesen részesült a 10. mellékletben felsorolt és a mellékletben előirányzott időponton túl fenntartott hirdetési felületek bérleti díjának és adójának meg nem fizetésében megvalósuló előnyből, éppen az az időpont, amikor ezeket az felületeket el kellett volna távolítani. Következésképpen ez az időpont, amely a 2015/1589 rendelet 17. cikkének (2) bekezdése értelmében vett azon időpontot jelenti, amikor a támogatást a felperesnek nyújtották, az elévülési idő kezdete.

104 Meg kell továbbá jegyezni, hogy a jelen esetben a támogatás a kedvezmények időszakos nyújtásában jelent meg, mivel a 10. mellékletben felsorolt és az ugyanezen mellékletben előirányzott időponton túl fenntartott és hasznosított hirdetési felületek után fizetendő adók és bérleti díjak a végleges eltávolításuk időpontjáig időszakosan voltak esedékesek.

105 Végül, mivel a Bizottság első, a belga hatóságokhoz intézett információkérése 2011. szeptember 15-én kelt, a felperesnek 2001. szeptember 15. előtt nyújtott minden támogatás mindenképpen elévült volna.

106 Következésképpen helyes a Bizottság által a támogatás összegének kiszámítására megállapított módszertan, amely szerint a számítást a 10. mellékletben felsorolt és a 2001. szeptember 15. utáni lejárati időn túl fenntartott valamennyi hirdetési felületre vonatkozóan az 1984. évi szerződésben foglalt kompenzációs mechanizmus figyelembevétele nélkül kell elvégezni, referenciaként alapul véve az 1999. évi szerződés alapján esedékes bérleti díjakat és a hirdetési felületekre általában alkalmazandó adókat az eltávolításra a 10. mellékletben eredetileg előirányzott időpont (amennyiben az korábbi, mint 2001. szeptember 15.) vagy 2001. szeptember 15. (ha az eltávolítás eredetileg előirányzott időpontja későbbi, mint 2001. szeptember 15.) és a ténylegesen végrehajtott eltávolítás időpontja között.

107 Ebből következik, hogy a felperes állításával ellentétben a megtámadott határozat nem jogellenes azon az alapon, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az általa megállapított állami támogatás nem évült el.

108 A fentiekre tekintettel a negyedik jogalapot, következésképpen pedig a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

109 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése értelmében a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

110 A felperest, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően saját költségein túl kötelezni kell a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére is. Mivel a beavatkozó nem kérte a felperes költségek viselésére való kötelezését, úgy kell határozni, hogy maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a JCDecaux Street Furniture Belgiumot kötelezi a saját költségeinek, valamint az Európai Bizottság részéről felmerült költségeknek a viselésére.

3) A Clear Channel Belgium maga viseli saját költségeit.

Kanninen Jaeger Stancu

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. szeptember 7-i nyilvános ülésen.

Aláírások